

Царьтъ билъ обзетъ отъ гнѣвъ и ужасъ и заплашилъ Муция, че ще го изтезава върху жарава. Муций се засмѣлъ, протегналъ дѣсната си ръка въ пламъка на близкия огънь и казалъ: *„Виждь и разбери отъ тая моя постыжка, колко малко ценятъ своето тѣло тия, които обичатъ отечеството си“*.

Страшно изплашенъ отъ нечувания подвигъ, царьтъ скочилъ отъ мѣстото си, накаралъ да оттеглятъ Муция отъ огъня и го пустналъ ненаказанъ. Отъ това време Муций получилъ име *Сцевола*, което значи лѣвакъ, тъй като дѣсната му ръка изгорѣла. Когато се върналъ, сенатътъ му подарилъ земя отъ таткѣ Тиберъ, която по-късно нарекли Муциева ливада.

Порсенъ повѣрвалъ думитъ на Муция и, за да избѣгне римския мечъ, изпратилъ въ града пратеници съ предложение за миръ. Той имъ поръчалъ да повдигнатъ въпроса за възвръщането на Тарквиния. Сенатътъ пакъ не се съгласилъ. Тогава мирътъ се сключилъ съ много изгодни условия за Римъ, като на Порсена били дадени заложници 10 римски юноши и 10 девизи. Между заложниците се намирала и дъщерята на тогавашния консулъ — *Клелия*. Когато заложниците стигнали неприятелския лагеръ, Клелия измамила стражата, хвърлила се въ Тибъръ съ другаркитъ си и подъ градъ отъ стрели успѣла да се върне въ Римъ.

Цѣлиятъ градъ ликувалъ. Но бащата-консулъ пакъ върналъ заложниците, понеже се страхувалъ да не се наруши мира. Порсенъ билъ толкова възхитенъ отъ храбростта на девойката, че вмѣсто да я накаже, позволилъ ѝ да се завърне съ другаркитъ си обратно. По-късно римлянитъ издигнали и на нея статуя, за да напомня на поколѣнията за храбростта на римскитъ жени.
